

မင်းသား

အမည်: နဂါး A 45

အပိုင်း (၁)

ရှစ်လွှာတိုက်တစ်တိုက်ရဲ့ အရှေ့ကို ...

အိမ်ပြောင်းရွှေ့တဲ့ ကားကြီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာတယ်။

ထိုကားနဲ့ မရှေးမနှောင်းမှာ ပဲ တက်စီကားတစ်စီး ရောက် လာပြီး လူရည်သန့်အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဆင်းလာတယ်။

"ဒီလှေကားပဲ ကားဆရာ .. ဟိုခြောက်လွှာက သံပန်းအဖြူလေးနဲ့ အခန်းပဲ၊ ကျွန်မ တက်သွားနှင့်မယ်နော်"

အမျိုးသမီးက ဒရိုင်ဘာကို ပြောဆိုပြီး တိုက်ပေါ်တက်သွားတယ်။

တိုက်က အတော်အသင့် ဟောင်းနွမ်းနေသလို လှေကားက သိပ်ကျဉ်းနေတယ်။

သူမ ငှားရမ်းထားတဲ့ ခြောက်လွှာရောက်တော့ အမောဖြေရင်း ခဏနားလိုက်တယ်။

သံပန်းတံခါးရဲ့ အပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ သစ်သားဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု

။

ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်မိရင်း ..

"အခန်းကို ငါ့ညီမ လျော့ခိုင်းတဲ့ ဈေးနဲ့ ပဲ အစ်ကိုတို့ ငှားပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဝင်ဝမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို လုံးဝမဖြုတ်ပါနဲ့ ၊

ပြီးတော့ .. နောက်ဖေးတံခါးပေါက်ကိုလည်း လုံးဝ မဖွင့်ပါနဲ့ ၊ ဒါလေး
တော့ လိုက်နာပေးရမယ်"

အိမ်ရှင်လူကြီးရဲ့ စကားကြောင့် သူမ အံ့အားသင့်သွားတယ်။

"ရှင် .. ဘာကြောင့်လဲရှင်၊ အစ်ကိုတို့ ပြောတဲ့ စည်းကမ်းကို ကျွန်မ
လိုက်နာနိုင်ပေမယ့် သိချင်ရုံသက်သက်ပါ"

အိမ်ရှင်လူကြီးက သူမစကားကြောင့် ရယ်ကျဲကျဲ အမူအရာနဲ့ ..

"ဪ .. ဘာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး ညီမရဲ့ ၊ ဒီဆိုင်းဘုတ်ရှိတော့
လူရှိန်တာပေါ့ကွ၊ နောက်ဖေးတံခါး မဖွင့်ခိုင်းတာက .. အစ်ကိုတို့ တိုက်
က ဟောင်းနေပြီလေ၊ နောက်ဖေးဘက် ဝရန်တာက သိပ်ဆွေးနေပြီကွ၊
ဒါကြောင့် .. စိုးရိမ်လို့ သတိပေးရတာပါ"

အခန်းငှားဖို့ ငွေချေစဉ်က အိမ်ရှင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ။

သူမ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို ခြေဖျားထောက်ပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ဖုန်မှုန့်တွေ၊ ပင့်ကူမျှင့်တွေ တက်နေပေမယ့် ဆေးသားက အထင်အ
ရှား။

"ဒေါ်ခင်သက်သက် ... ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး"

သူမ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို ငေးကြည့်နေစဉ်မှာ ပဲ လှေကားက အသံဗလံ
တွေ ကြားလိုက်ရတယ်။

အလုပ်သမားတွေ ကြိတ်သားဖိရိုကြီး သယ် လာပြီ။ သူမ
အတွေးစပြတ်တောက်ပြီး သံပန်းတခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

လူမနေတာကြာတဲ့ အတွက် အခန်းထဲက အောက်သိုးသိုး အနံ့ကြီး
ထွက်လာတယ်။

ခဏကြာတော့ အလုပ်သမားတွေ ရောက်လာကြပြီး ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု နေရာချကြတယ်။

သူမလည်း ပစ္စည်းချရမယ့်နေရာပြရင်း နာရီဝက်ကျော် အလုပ်ရှုပ်သွားတယ်။

အားလုံးပြီးလို့ နာရီကြည့်တော့ ညနေစောင်းတော့မယ်။

ဒါကြောင့် .. ရေမိုးချိုးပြီး ရေမြုပ်မွေ့ရာလေးပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် အနားယူလိုက်မိတယ်။

အဲကိုလာ ဖွင့်ထားတဲ့ အသံကို နားထောင်ရင်း သူမမျက်လုံးတွေ မှေးစင်းလာတယ်။

ဒုတ် .. ဒုတ်။

အသံက နားထဲ သဲ့သဲ့လေး ကြားလိုက်ရတယ်။

လေးလံနေတဲ့ မျက်ခွံကို အတင်းဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိတယ်။

အားပါးပါး .. ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပေါင်လုံးလောက်ရှိတဲ့ စိမ်းရင့်ရောင် မြွေကြီးတစ်ကောင်။

အိမ်တံခါးဝကို ဦးခေါင်းနဲ့ တဒုတ်ဒုတ်ဆောင့်ပြီး အိမ်ထဲ လှည့်သွားနေပြီ။

မြွေကြီးရဲ့ အရောင်က တိုက်ခန်းဆေးရောင်နဲ့ တစ်ထပ်တည်း။

အိမ်အနှံ့လှည့်လည်သွားနေရာက သူမရဲ့ အိပ်ရာနား ရောက် လာပြီ။

မြွေကြီးရဲ့ ရဲတွတ်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက သူမကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

တဖြည်းဖြည်း ထိုမြွေကြီးဟာ ပါးပြင်းထောင်တဲ့ အနေအထားကနေ

အသွင်တစ်ခုကို ပြောင်းလဲသွားတယ်။

ရင်တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာ ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ..

မျက်နှာကြီးက မာထန်သလို၊ သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။

ထိုကြောက်မက်ဖွယ်မျက်နှာကြီးနဲ့ သူမကို လက်ညှိုးထိုးပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေတယ်။

သူမလည်း ကြောက်လန့်စိတ်နဲ့ အိပ်ရာက ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိတယ်။ ရင်တစ်ခုလုံး မောဟိုက်နေပြီး အိပ်ရာဘေး ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှ မတွေ့ရတော့ဘူး။

သူမ ရေခဲသေတ္တာရှိရာ လျှောက်သွားပြီး ရေဘူးထဲက ရေကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်ပစ် လိုက်တယ်။

ရင်ထဲ အေးသလိုရှိတော့မှ သက်မောချလိုက်မိရင်း ..

"ငါ အိပ်မက်မက်နေတာလား၊ တကယ်ပဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာလား၊ အဖြစ်အပျက်ကတော့ သိပ်ဆန်းတယ်၊ မြွေကို မြင်မက်တာဆိုတော့ ငါ့အတွက် လာဘ်ကောင်းမှာ ပါ" လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။

*

အပိုင်း (၂)

"ခြင်ဆေးခွေတစ်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်ပေးပါ အဒေါ်"

တိုက်အောက်ရှိ ကုန်စုံဆိုင်လေးထဲ ဝင်ပြီး ဈေးဝယ်လိုက်တယ်။

ဆိုင်ရှင်က သူမကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခြင်ဆေးခွေဘူး လှမ်းယူပေးရင်း

..

"ဟိုနေ့က ပြောင်းလာတဲ့ လူသစ်ထင်တယ်၊ ဘယ်အလွှာမှာ နေတာလဲကွဲ့" လို့ မေးလာတယ်။

"အဒေါ်ဆိုင်အပေါ်က ခြောက်လွှာမှာ ပါ"

စကားနည်းတဲ့ သူမ .. ထိုသို့ဖြေရင်း ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်တယ်။

အဒေါ်ကြီးက သူမကိုကြည့်ပြီး ..

"ဪ .. ခြောက်လွှာ အခန်းကကိုး၊ စပ်စုတယ်လို့ မထင်နဲ့ နော် သမီး၊ မိသားစုများ လားဟင်"

ဆိုင်ရှင်ရဲ့ အမေးကို သူမ ဘဝင်မကျပေမယ့် လူမှုရေးအရ ..

"မများ ပါဘူး .. ခုတော့ .. ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပါ၊ အမျိုးသားက နယ်မှာ အလုပ်မပြတ် သေးလို့ ရောက်မလာသေးပါဘူး အဒေါ်"

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာ တစ်မျိုးတမည် ပြောင်းလဲသွားပြီး .

.

"ဪ .. ဟုတ်လား သမီး၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ .. အကူအညီ လိုရင် ပြောပါကွယ်၊ သတိဝီရိယလေးနဲ့ တော့ နေပေါ့ကွယ်"

"ရှင် .. ဘာကြောင့်လဲ အဒေါ်၊ ဒီရပ်ကွက်က သူခိုးတွေ၊ ဘာတွေ ပေါ လို့ လားရှင်"

ဆိုင်ရှင်က လက်ကာပြရင်း ..

"အို ... ဒါမျိုးတော့ တို့ ရပ်ကွက်မှာ မရှိပါဘူးကွယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ အဒေါ်က စိတ်ပူလို့ ပြောတာပါ၊ ပြီးတော့ .."

စကားမဆုံးခင်ဘဲ ဈေးဝယ်ရောက်လာတဲ့ အတွက် သူမလည်း တိုက်ခန်းပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ လိုက်တယ်။

လှေကားက ကျဉ်းသလို တစ်ချိန်လုံး မှောင်မည်းနေတယ်။

သူမဟာ လှေကားထစ်တွေကို ရေတွက်ရင်း စမ်းတဝါးတဝါး တက်ခဲ့ရတယ်။

ငါးလွှာရဲ့ လှေကားအကွေ့ရောက်တော့ အပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ခြေသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။

သူမလည်း အလျင်အမြန် ဘေးကပ်ပေးလိုက်တယ်။

"ဘယ်လိုလူလည်း မှောင်နေပါတယ်ဆိုမှ ၊ ကျားလိုက်သလို ဆင်းလာရတယ်လို့ "

နှုတ်က ရေရွတ်ရင်း သူမ လှေကားထောင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ ခုပဲ သူမနားက ဖြတ်ဆင်းသွားတဲ့ လူ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

သူမ လှေကားတစ်ထစ်ကို ပြန်ဆင်းပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

ခြေသံလုံးဝမကြားရဘူး။

ဘာလဲ .. ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သူမ အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။

အခန်းထဲရောက်ပြီး လက်ကိုင်ဖုန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ .. မစ်ကောဝင်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ဒါ့ကြောင့် .. ချက်ချင်း ဖုန်းပြန်ခေါ်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

"ဟဲလို .. အေမီလား၊ နင် ဖုန်းခေါ်ထားတာတွေလို့ ၊ အေး ... ငါ အဆင်ပြေပါတယ်၊ နင်တို့ ရော ကိုနေ့သတင်း ဘာကြားသေးလဲ၊ ဟုတ်လား၊ အေးပါဟာ .. ငါ နောက်ရက်လောက် လာခဲ့မယ်လေ၊ ဪ .. နင် စာသင်နေတာလား၊ ဒါဆိုလည်း နောက်မှ တွေ့မယ်နော်၊ ငါ့အတွက် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဒါပဲနော် .."

သူမ ဖုန်းပြောပြီး ဗိုက်ဆာတာနဲ့ ကော်ဖီသောက်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

ကော်ဖီဖျော်ရင်းက စိတ်တွေ အတွေးရောက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။

သူမနာမည်က အိန်ဂျယ်။

တောင်ပေါ်မြို့လေးကနေ ချစ်သူအဆင့်ထက်ပိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေဖို့ ရန်ကုန်မြို့ကြီး ခြေချမိသူ။

သူမနဲ့ ကိုနေဟာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ။

ကိုနေ့ဘက်က မိသားစုပြဿနာတစ်ခုကြောင့် မပြောဆိုဘဲ မြို့လေးက ပျောက်သွားခဲ့တာ။

သူမ အခု ရန်ကုန်ရောက်လာတာ အဖော်မဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဗိုက်ထဲမှာ သုံးလလောက်ရှိနေတဲ့ ရင်သွေးလေးနဲ့ အတူ ပေါ့။

သူငယ်ချင်း အေမီရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဒီတိုက်ခန်းလေး ငှားဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါ

။

"ဒုန်း"

အသံကြောင့် သူမ အတွေးစပြတ်သွားတယ်။

နောက်ဖေးဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပြတင်းတံခါးပွင့်နေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

"ဟင် .. တံခါးက ဂျက်ထိုးထားတာပဲ၊ ဘာလို့ များ ပွင့်သွားရပါလိမ့်"

နှုတ်က ရေရွတ်ရင်း ပြတင်းပေါက်နား လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံးထက်စာရင် နောက်ဖေးပိုင်းက ပိုဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေတယ်။

သူမဟာ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး လှမ်းကြည့်မိတယ်။

ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေတဲ့ နောက်ဖေးဝရန်တာ။

ဒီဝရန်တာဘက်ကိုမထွက်ဖို့ အိမ်ရှင်က တားမြစ်ထားတယ်။

ဟုတ်ပါရဲ့ .. လက်ရန်းက တစ်ဝက်ကျိုးပြီး ဆွေးမြည့်နေတာ။

ဒါကြောင့် .. နောက်ဖေးတံခါးမဖွင့်ဖို့ တားမြစ်ထားတာနေမှာ ။

ဒါပေမဲ့ .. ဒီလောက်ကျိုးပျက်နေတဲ့ နောက်ဖေးပိုင်းကို ဘာကြောင့် အိမ်ရှင်မပြင်သလဲဆိုတာ တွေးစရာပဲ။

သူမဟာ ပြတင်းတံခါးကို သေချာပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း နံရံရဲ့ တစ်နေရာဆီ အကြည့်ရောက် သွားတယ်။

အုတ်နံရံကို ထိုးဖောက်ဝင်နေတဲ့ ညောင်ကိုင်းကြီးတစ်ခု။

ဘယ်လောက်နှစ်တွေကြာအောင် အမြစ်တွယ်ခဲ့လဲမသိဘူး။

ထိုညောင်ကိုင်းကြီးဟာ ရေညှိအလိမ်းလိမ်းတက်နေတယ်။

ညောင်ကိုင်းကြီးဟာ နောက်ဖေးတံခါးဘက်ကနေ သူနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ရှိတဲ့ အိမ်သာထဲ ထိုးဝင်နေတယ်။

အိမ်သာထဲကို သေချာကြည့်မိတော့ အိမ်သာအပေါ် ပြတင်းပေါက် သေးသေးလေးမှာ ညောင်ကိုင်းရော၊ ညောင်ရွက်တွေပါ တွေ့ရပြန်တယ်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပေမယ့် ထိုနောက်ဖေးဘက်မှာ နေရင်း သူမ ကြက်သီးထသလိုကြီး ခံစားနေရတယ်။

ဒါ့ကြောင့် အိမ်ရှေ့ဘက်ကို အမြန်ထွက်ခဲ့မိတယ်။

*